

CLARE BROWN

MEEGENOMEN

the house of books

Oorspronkelijke titel

Mothers' Day

Uitgave

Copyright © 2010 by Clare Brown

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Elsbeth Witt

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3236 0

D/2011/8899/126

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘**I**K HEB HET KIND MEEGENOMEN omdat hij hilde. Waar hij nu is, is niet belangrijk. Niet voor jullie. Dat is niet de reden waarom ik hier ben.’

Het ziekenhuisgroene gips weerkaatst Jennifers woorden, voordat de muren ze opslokken. Haar stem klinkt vervormd, alsof hij niet gelijkloopt met de bewegingen van haar mond. Ze kan zichzelf niet horen ademen.

De vrouw tegenover haar leunt achterover in haar stoel en vouwt haar handen. Ze strekt eerst haar duimen en dan haar wijsvingers. Naar bed, naar bed, zei Duimelot. Eerst nog wat eten, zei Likkepot. Ze legt haar kin op haar gestrekte wijsvingers. Als ze haar handen vijfenveertig graden van haar gezicht zou wegdraaien, zouden ze zo’n pistool vormen dat kleine jongetjes tijdens het spelen op hun denkbeeldige vijanden richten. Maar ze laat haar handen op het bureau vallen, nog steeds gevouwen. Ze doet haar donkere, heldere ogen een seconde lang dicht. Dan doet ze ze weer

open. ‘Waar wilt u over praten, mevrouw Kendall?’ zegt ze.

‘Jennifer. Als ik jou Stephanie mag noemen, dan mag je mij Jennifer noemen. Ik wil je het hele verhaal vertellen. Zodat je het begrijpt.’

‘Ik wil dat verhaal ook horen, Jennifer, echt. Maar ik wil ook dat je me over dat kleine jongetje vertelt.’

‘Arthur.’

‘Ja, ik wil dat je me over Arthur vertelt.’

‘Dat zal ik ook doen, maar ik wil je meer vertellen. Hij maakt deel uit van het hele verhaal. Dat probeerde ik net te vertellen, aan je collega. De schreeuwende man. Ik ben niet... ik probeer jullie niet tegen te werken. Maar ik moet alles uitleggen, nu het nog kan, nu ik me het nog herinner.’

De schreeuwende man had niet de hele tijd geschreeuwd. Eerst had hij op een rustige, maar dwingende toon vragen gesteld. Hij stelde ze zo vaak dat de woorden samensmolten en niet meer op woorden leken. Toen hij de kamer uit ging om een telefoontje te plegen, staarde zijn collega haar aan. Ze zei niets. Toen vloog de deur open en begon het schreeuwen. Hij begon ook te ijsberen. Hij had geen moment stilgestaan. Grote passen door de kamer, achter haar stoel, naar haar toe buigend om met zijn vuist op de tafel te slaan, iedere keer als zijn toespraak een hoogtepunt bereikte. ‘Wil je met iemand ANDERS praten?’ Pats. ‘Maak ik te veel LAWAAI?’ Pats. ‘En waarom denk je dat ik dat DOE?’ Pats. Ze had naar haar handen gekeken, roerloos, totdat zijn gezicht heel dicht bij het hare kwam en hij fluisterde: ‘Oké, we doen het op jouw manier. We proberen de zachte aanpak.’ Hij zei dit met een onverbloemde spottende grijns. Van de agent tegenover haar klonk een sarcastisch gesnuif. ‘Maar dan wil ik wel van je we-

ten: wat denk je dat erger is? Twee minuten met een wolf of drie uur met een aasgier?’ Op deze vraag gaf Jennifer wel antwoord. ‘Ligt eraan of ik ondervraagd word, of dat mijn ingewanden eruit worden gepikt,’ zei ze. Hij sloeg zo hard op de tafel dat deze even loskwam van de vloer. ‘Er is niets mis met u, mevrouw Kendall,’ zei hij sissend. Hij had zijn lippen op elkaar geperst, alsof hij gedwongen werd iets walgelijks in zijn mond te houden. ‘U houdt mij niet voor de gek. U weet precies hoe het zit. U weet alleen niet wat goed voor u is.’

Twintig minuten alleen en toen naar deze kamer, deze tafel, deze vrouw. De man was meer een beer dan een wolf geweest. De vrouw heeft niet de uitstraling van een aasgier, maar Jennifer vreest dat ze een zachtaardige aanpak wel kan vergeten.

‘Oké, we weten dat jij het kind hebt meegenomen. Je hebt het toegegeven. Dus waarom vertel je niet gewoon waar hij is? Wij – jij en ik – wij kunnen daarna nog over van alles en nog wat praten. Alles wat je wilt. Nadat je me hebt verteld waar hij is. Waarom niet, Jennifer?’ zegt Stephanie.

‘Ik weet dat jij weet dat ik hem heb meegenomen. En ik weet ook wie je dat heeft verteld.’

‘Echt?’

‘Speel geen spelletjes met me. Ik weet wát je weet en hóé je het weet. Ik heb mezelf aangegeven, toch?’

‘We stonden op het punt je op te pakken.’

‘Maar dat was niet nodig, want ik ben hier zelf naartoe gekomen. Vrijwillig. Deels vanwege de dingen die jij weet. Maar vooral vanwege de dingen die je nog niet weet. Daarom ben ik hier. Dat wil ik je vertellen.’

Jennifer is zich slechts vaag bewust van wat de strakke blik

van de psychologe zou kunnen betekenen. Als ze zich beter zou voelen, zou ze zich misschien kunnen inleven. Even een paar seconden van plaats verwisselen en zichzelf door de ogen van de andere vrouw zien. Soms lukt haar dat. Maar deze plek verstikt haar en ze ziet alleen wat ze allebei kunnen zien: haar handen plat op het gele hout van de tafel, met de palmen naar beneden. Gladde huid, lange, gespierde vingers, prominent aanwezige witte knokkels, korte nagels, ingesmeerd met een glimmende, doorzichtige crème. Ze verliest haar zelfbeheersing en diepe snikken ontsnappen uit haar keel.

‘Zijn kleine handjes die me probeerden vast te grijpen. En zijn gezicht helemaal rood. Ik snapte het gewoon niet. Hoe had ik het kunnen snappen? Hoe?’

De vrouw leunt naar haar toe. ‘Waar is hij, Jennifer? Waar is Arthur?’ zegt ze dwingend.

Jennifer pakt nog een zakdoekje uit de doos op de tafel en snuit luidruchtig haar neus. ‘Wat?’ zegt ze afgeleid. Ze begint aan haar nagels te klauwen. Ze haalt er kleine, dikke stukjes van de vette crème af en smeert die uit over de achterkant van haar handen. Ze trillen lichtjes. ‘Muzikantenvingers,’ zegt ze, alsof de vrouw het heeft gevraagd. ‘Ik speel cello. Ik moet mijn handen goed verzorgen.’

Stephanie knikt en kijkt naar de politieagent die bij de deur staat. Ze wisselen een korte blik uit: opgetrokken wenkbrauwen, adem naar binnen zuigend door op elkaar geklemde tanden. Het is een blik die aangeeft dat dit nog wel even gaat duren.

‘Ik vraag het je nog één keer, Jennifer. Wil je een advocaat? Je hebt recht op ondersteuning. Ik raad je aan om een advocaat te nemen.’

‘Geen advocaat. Dat heb ik al gezegd. Ik wil hier niemand

anders hebben. Het is al erg genoeg dat hij er is.' Ze gebaart naar de deur.

'Prima. Als je het zeker weet.' Met een kleine beweging van haar schouders en een onderdrukte zucht, zet Stephanie zich schrap. Ze glimlacht naar Jennifer, niet op een onaardige manier, maar haar ogen zeggen iets anders. Ze zet de taperecorder aan en vermeldt de formaliteiten in de microfoon. 'Oké, Jennifer,' zegt ze. 'Vertel het hele verhaal maar.'

Toen

DRIE TIENJARIGE VIOLISTEN STONDEN in een rommelige rij en speelden een krassende luie polka. Voor Jennifer voelde het alsof het geluid in een of ander duivels laboratorium was ontworpen om haar te kwellen. Het weergalmde achter haar ogen en zelfs de laagste noten voelden als naalden die haar schedel van slaap tot slaap doorboorden. Ze hief haar hand omhoog.

‘Stop. Genoeg,’ zei ze.

Met lelijke glissando’s kwamen de strijkstokken los van de snaren. De kinderen keken haar aan. ‘Dit is een polka. Een vrolijk liedje waar je op kunt dansen. Het is geen begrafenis-mars!’ De twee jongetjes giechelden en het meisje fronste verward. ‘De strijkstok moet veel lichter zijn, en veel sneller. Luister.’ Ze pakte de kleine driekwart viool van het dichtstbijzijnde jongetje en speelde het stuk helemaal, terwijl ze ondertussen naar hun gezichten keek. Het was tijdens zulke momenten dat ze zag of haar leerlingen talent hadden of niet.

Zelfs het meest ijverige kind bakte er niets van als hij de muziek niet vóelde. Geen van deze drie had het. Nog niet, in ieder geval. Een van de jongetjes had het misschien wel in zich. Terwijl ze de zoete, snelle noten speelde, zag ze hoe hij zijn kin ophief en de vreugde van de dans voelde. Maar zijn vriendje stootte hem aan en fluisterde iets grappigs en hij was niet sterk genoeg om het van zich af te schudden. Het meisje keek nors.

Jennifer zou het niet erg vinden als ze het spelen gewoon niet leuk hadden gevonden. Er waren toch maar weinig mensen bekwaam genoeg om ervan te kunnen leven. Maar ze wilden niet eens lúisteren... Ze hoopte dat het meisje brutaal zou zijn of de les zou verstoren, of drie keer achter elkaar haar viool zou vergeten. Dat waren allemaal geldige redenen om haar van deze les te sturen. Maar ze vermoedde dat ze eindeloos door zou ploeteren, dat ze daar week na week tegen haar zin zou staan, de prachtige muziek vermoordend.

Tien jaar geleden, toen ze net met deze baan was begonnen, had ze nog wel willen investeren in het jongetje. Ze had best vaak tijd en energie gestoken in het enthousiasmeren van veelbelovende leerlingen en één of twee keer had het ook echt zijn vruchten afgeworpen. Maar uiteindelijk kwam het neer op de ouders: toezicht houden op het studeren, hun schatjes naar de lessen, repetities en concerten rijden, hun portemonnees legen om betere instrumenten te kopen. Afgaand op het uiterlijk van het jongetje – zijn goedkope, smerige uniform en sportschoenen – en zijn asociale taalgebruik en accent, leek het niet heel waarschijnlijk dat hij veel steun van zijn ouders zou krijgen. En het was ook niet zo dat de schoolleiding wilde dat ze er iets aan deed. Ze had haar coördinator eens ge-

vraagd hoe ze getalenteerde kinderen die de steun van thuis misten moest aanpakken. Hij had gelachen.

‘We zijn hier niet om talent te ontdekken, Jennifer. Als je dat wilt, moet je op privéscholen gaan werken. Een leuke jongensschool of zo, met een kapelletje, een orgel en een koor. Als je deze kinderen een paar examens kunt laten halen, dan zijn we al een heel eind. Je hoeft je tijd echt niet aan ze te ver-spillen. Dat verwacht niemand van je,’ had hij gezegd.

Hoe dan ook, omdat ze op meerdere scholen werkte, was het moeilijk om een band te vormen met haar leerlingen. Iedere week maakte ze haar vaste rondje in de regio en in de zomer en de vakanties organiseerde ze concerten voor de oudere kinderen. Ze bracht verder niet veel tijd door op de scholen. Dit vond ze juist zo leuk aan de baan, de afstand. Het was niet nodig dat ze zich bezighield met bestuurskwes-ties of, nog erger, maatschappelijk werk. Tijdens haar leraren-opleiding was wel gebleken dat ze ongeschikt was voor die rol. Iedere dag dat ze voor de klas stond had ze hoofdpijn en diarree van de zenuwen gehad. Ze kon zich nooit ontspan-nen, zelfs niet in de lerarenkamer.

Dat was het jaar geweest dat ze haar tweedegraads muziek-diploma had gehaald. Het jaar dat het haar niet was gelukt haar eerstegraads te halen. Het jaar dat ze alles had opge-geven: haar plek bij een geweldig orkest, haar ambitie om professioneel te spelen, haar dromen over succes. Hoop.

‘Hier.’ Ze gaf de viool terug aan de jongen. ‘Het is een dans, snappen jullie dat? Stel je een groot dorpsfeest voor, het is druk, overal lachende mensen, er wordt op de maat mee ge-stampt met de muziek. Gebruik je verbeelding...’ Verbeel-ding. Wisten deze kinderen überhaupt wat dat was? ‘Denk

gewoon aan dansende mensen, oké? Niet aan mensen die door de modder sjokken.’

De kinderen grijpsden en trokken de kussentjes op hun schouders recht. Ze begonnen weer. Sneller, slordiger, pieperiger. De naald tussen Jennifers slapen werd gloeiend heet.

Onderweg naar huis zag ze het kind weer. Ze keek nu altijd of ze hem zag. In plaats van dat ze zich met haar hoofd gebogen door de woonwijk haastte, ging ze langzamer lopen en keek ze naar zijn flat, de middelste van drie betonnen torens. Doordeweeks zag ze hem meestal niet, maar vandaag was ze vroeger dan normaal en zag dat hij in de voortuin zat, die verwarmd werd door de laatste zonnestralen van de dag. De tuin, die helemaal de hoek om ging achter een lage muur, was een groot, ongemaaid grasveld met verwilderde struiken. Hij zat een vlinder achterna, al was het toch zeker te koud voor vlinders. Zijn beentjes waren steviger dan een halfjaar daarvoor, toen ze hem voor het eerst had gezien en ze nog wankelend en onzeker waren. Hij had geen moeite om zijn evenwicht te bewaren en kon zich snel omdraaien om het witte gevleugelde beestje achterna te zitten. Nu hij zo zeker liep, zag ze een paar andere veranderingen: hij was langer, zijn bruine krullen waren dikker geworden en waaiden in zijn ogen als hij bewoog. Hij zat in die fase tussen baby en jongetje. De ondergaande zon scheen op zijn gezichtje. Hij rende door de tuin, steeds dichterbij de stoep en naar Jennifer. Hij was een symfonie: verfijnd, opgewekt en zelfverzekerd. Hij zag eruit als een advertentie voor vrolijkheid.

‘Hé!’ schreeuwde zijn moeder. Ze zat tegen een boomstronk bij het gebouw met haar gebruikelijke groep vrienden om zich heen. Blikje bier in de ene hand, sigaret in de andere.

Het zou niet eens zo erg lijken als ze daar met andere moeders had gezeten, zelfs als ze aan het drinken waren, maar de enige andere vrouw in de groep leek niet jonger dan zestig en de mannen hadden nooit kinderen bij zich. Het kleine jongetje speelde altijd alleen. ‘Hé! Hier komen!’ Als hij haar had gehoord, dan liet hij het niet merken. Ze vloekte luid, gaf haar sigaret aan de getatoeëerde man en liep het jongetje wankelend achterna. Haar trainingsbroek wapperde om haar benen en kon niet verbergen hoe dun ze was. Dat had een verklaring voor haar gewankel kunnen zijn, maar dat was het niet. Ze wankelde door het bier. Ze zat in de boze, ongecoördineerde fase van haar dronkenschap, net voor het overgeven en de slaap. Ze was misselijk geworden van het rennen en springen van het jongetje. Zijn uitgestrekte handjes klapten naar de vlinder, die zich aftekende tegen de roze gestreepte lucht. Het licht verdween toen zijn moeder hem vastpakte bij zijn polsen. ‘Luister naar me als ik tegen je praat. Kom verdomme als je geroepen wordt, hoor je dat?’ Zijn gezicht kromp ineen van haar rokerige, schreeuwende adem. Ze draaide hem om en duwde hem hardhandig vooruit, richting de boom. ‘Klein klotekind,’ zei ze zonder enthousiasme tegen haar vrienden.

Dat was nog niets. Jennifer had haar het kind wel eens zien slaan, op zijn benen, zijn billen en ook een keer in zijn gezicht. Ze had wel eens gezien hoe ze hem hardhandig meesleepte aan zijn armpje, zijn tenen over de grond krabbelend, richting de schaduw van het trappenhuis. Of ze lachte hem harteloos uit, omdat hij omviel, omdat hij haar niet bij kon houden of omdat hij een vies gezicht trok wanneer een van de mannen hem een slokje bier gaf.

Aan de andere kant van de tuin tuimelden peuters over

elkaar heen op de speeltoestellen, terwijl hun moeders met hun kinderwagens tegen het lage metalen hek leunden, prattend en rokend. Soms klonk er tussen het hoge, luide kindergeroel ineens een schreeuw van pijn en dan rende er een vrouw het hek binnen om een kusje te geven en haar zoon of dochter weer boven op de glijbaan of in de zandbak te tillen, voordat ze weer terugging naar haar vrienden. Jennifers jongetje ging nooit naar het speeltuintje, en zijn moeder zat altijd met dezelfde groep mensen. Wist hij dat er zo dichtbij andere kinderen samen speelden? Wilde hij met ze meedoen?

Toen zijn moeder haar richting op liep, was Jennifer tegen een muur bij de ingang van de flat gaan staan en deed ze alsof ze iets opzocht in een stratenboek. Ze zag het gezicht van het jongetje nog voordat hij van haar weg werd gedragen. Hij onderging alles zonder klagen, met een volledig wezenloze uitdrukking op zijn gezicht. Hij was waarschijnlijk nog geen twee jaar oud, en nu al had hij geleerd waar zij bijna dertig jaar over had gedaan. Hij was stoïcijns.

Nu

‘**D**IE ONZIN OVER CELLO’S EN seks. Dat is niet waar, hoor,’ zegt Jennifer, al heeft niemand het over cello’s of seks. Haar ondervrager gaat iets meer rechtop zitten.

‘Welke onzin bedoel je?’

‘Je weet wel, die onzin van Sir Thomas Beecham, die de cellist vertelt dat ze het beest tussen haar dijen moet bedwingen.’

Het ziet ernaar uit dat Stephanie hier nog nooit van gehoord heeft, maar Jennifer praat door. ‘Het is best sensueel. Instrumenten die je moet vasthouden, zijn heel natuurlijke objecten. Het gaat niet alleen om het correct aanslaan van een snaar of de kleppen in de juiste volgorde dichtduwen. Sommige dingen stop je daadwerkelijk in je mond, koperen en houten instrumenten, en dat moet toch heel intiem zijn. Jouw adem zorgt ervoor dat het gaat leven.’

‘Net als reanimatie?’

‘Misschien. Maar dat suggereert dat het tussendoor steeds

ophoudt met leven. Ik zie het meer als een soort monster van Frankenstein, dat je iedere keer weer lucht pompt in de longen van een nieuw schepsel. Dat het iedere keer opnieuw gecreëerd wordt.'

'Is dat een gevoel van macht? Iets tot leven brengen?'

'Waarschijnlijk wel. Maar ik doe dat niet. Ik ben een cellist, dat heb ik je net verteld.'

'Dus dat is... anders.'

'Natuurlijk. Snaren zijn totaal anders. Een contrabas, bijvoorbeeld, is als een vriend. Het zijn meestal mannen, contrabassisten, en ze leggen hun armen over de schouders van hun kameraad. Hij krijgt zijn eigen stoel in de trein. Ze geven hem een vriendschappelijke por, hangen aan zijn nek met een biertje in hun andere hand. Alsof ze beste maatjes zijn.'

'Dus jouw cello is jouw vriend?'

'Nee, cello's niet. Dat zeg ik helemaal niet. Dan heb je ook nog violen. Nou hangt het er een beetje van af hoe je ze bespeelt, maar in principe zijn violen net als huisdieren. Een kat of een hond, dat verandert met het soort muziek. Maar je hebt een speelse relatie met ze, je kietelt ze onder hun kin, krabt ze, streelt ze.'

'Heb jij huisdieren, Jennifer?'

Jennifer negeert haar.

'Maar cello's zijn weer een ander verhaal. Je houdt ze tegen je hele lichaam. Ik ga zitten en open mijn armen om hem te verwelkomen. Hij nestelt zich tussen mijn dijen, in het midden van mijn lichaam. Mijn knieën liefkozen zijn zijkant, mijn linkerhand kroelt in zijn nek. Zijn noten weergalmen door mijn buik, op en neer langs mijn ruggengraat en door het topje van mijn vingers, de zolen van mijn voeten. Het weerklinkt in mijn hoofd. Hij geeft me alles terug, onvoor-

waardelijk. Een vrouw houdt een cello vast alsof ze hem net heeft gebaard, alsof ze haar eerste liefdesliedje voor haar baby zingt.’

‘Vertel eens over je moeder,’ zegt Stephanie, voordat Jennifer weer begint te huilen. Haar stem is neutraal, haar accent niet te plaatsen. ‘Je bent hier in de buurt opgegroeid, toch? Konden jullie het goed vinden, samen?’

‘Ik kom gauw genoeg bij mijn moeder. Al weet je natuurlijk al veel over haar, of niet? Ik heb toch gezegd dat ik het hele verhaal zou vertellen?’ Jennifer lacht een kort en ironisch lachje en kijkt daarna weer serieus. ‘Luister, ik weet dat je gewoon wilt dat ik je een paar feiten vertel. Eén, twee, drie, dankjewel en tot ziens. Maar je moet me geloven dat het belangrijk, heel belangrijk, is dat iemand, dat jij, alles hoort. Er komt geen andere keer. De feiten, één, twee, drie, dat kan gewoon niet. De feiten vertellen het verhaal niet.’

Ze woelt met haar handen door haar haar en voelt dat het slap en vettig is. Ze had het moeten wassen vanochtend. ‘Mag ik iemand bellen?’ vraagt ze. ‘Ik bedenk ineens dat ik een lunchafspraak heb. Die moet ik afzeggen.’

Stephanie vraagt om een telefoon.

‘Wie ga je bellen?’

‘Gregory. Mijn vriend.’

Jennifer toetst zijn nummer in en wacht. Ze zucht als ze de klik van zijn antwoordapparaat hoort. ‘Greg, hoi, met mij. Luister, het spijt me, maar lunchen gaat niet lukken. Er is iets tussengekomen. Ik leg het later wel uit. Het spijt me, lieverd, het spijt me.’

Zodra ze klaar is, pakt de agent de telefoon van haar af en dribbelt naar de deur. ‘Willen jullie dat nummer?’ vraagt Jen-

nifer voordat hij bij de deur is. ‘Ik geef Gregs nummer wel. En zijn adres. Ik geef ieder nummer dat jullie willen, alle informatie die jullie nog niet hebben. Jullie hoeven het alleen maar te vragen.’

De agent haalt zijn schouders op en Stephanie duwt pen en papier richting Jennifer, die in een duidelijk aan elkaar geschreven handschrift alle informatie opschrijft.

‘Je schrijft als een kleuterjuf,’ zegt Stephanie. ‘Waarom heb je de rechercheur die informatie niet eerder gegeven? Hij heeft je toch gevraagd om de gegevens van iedereen die jou kent als de moeder van het jongetje? Vrienden, je partner, je moeder...’

‘Maar je hebt de gegevens van mijn moeder al. Je weet van haar vakantie.’

Stephanie kijkt haar vragend aan.

‘Ja, die hebben we nu wel. We zijn haar misgelopen bij station St. Pancras, maar ze komt over een paar uur in Parijs aan en daar wachten we haar op, maak je maar geen zorgen. Maar als je al wist dat het een kwestie van minuten was voordat wij alles zouden weten, waarom heb je die informatie dan achtergehouden? En waarom geef je die nu wel?’

Jennifer kijkt naar de klok op de muur en maakt een berekening. Er is nog genoeg tijd voordat de trein in Parijs aankomt.

‘De luidruchtige man stelde steeds maar weer vragen zonder op het antwoord te wachten. Hij gaf me geen tijd om na te denken. Ik... ik kon mezelf niet horen nadenken. Hij ging maar door en door...’

‘Je begrijpt toch wel wat hij wil weten hè, Jennifer? Je begrijpt toch wel hoe belangrijk de veiligheid van een kind is, hoe essentieel het is?’

‘Dat hoef je mij echt niet te vertellen, hoor. Ik weet als geen ander hoe belangrijk dat is. Daarom zit ik hier ook. Ik hoefde mezelf niet aan te geven. Ik had kilometers ver weg kunnen zijn. Je móét me het voordeel van de twijfel geven.’

‘Hoelang ken je Gregory al?’

‘Daar zijn we nog niet. Nog lang niet. Ik was je over mijn baan aan het vertellen, weet je nog? En over muziek? En over hoe ik Arthur had ontmoet?’

‘Je weet dat dat zijn echte naam niet is, hè Jennifer?’

‘Je praat tegen me alsof ik gek ben, Stephanie.’

Stephanie is verrast en mompelt een verontschuldiging.

‘Al vraag ik me af wat je bedoelt met het woord “echt”. Het is net alsof je zegt dat ik zijn echte moeder niet ben. Als we het hierover hebben, heb ik liever dat we de termen “voor” en “na” gebruiken.’

‘Zijn naam van “voor” alles dus?’

‘Inderdaad. Natuurlijk weet ik wel dat hij hiervoor een andere naam had. Maar ik kende zijn naam niet, totdat ik hem op het nieuws hoorde. Zijn moeder gebruikte zijn naam nooit. Zijn “voor”-moeder, al verdient ze die naam niet eens. Ze noemde hem van alles, maar ze zei nooit zijn naam.’